

Κονίτσης Ανδρέας: “Ο Ευαγγελισμός: της Θεοτόκου και των Ελλήνων”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης

Εγκύκλιο σχετικά με την εορτή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου και την Εθνική Επέτειο της 25η Μαρτίου, με θέμα “Ευαγγελισμός: της Θεοτόκου και των Ελλήνων” απέστειλε προς τους κληρικούς και το ποίμνιο της Τοπικής Εκκλησίας ο Σεβ. [Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης κ. Ανδρέας.](#)

Αναλυτικά η Εγκύκλιος:

Άγαπητοί μου Χριστιανοί,

-Α-

Είναι αμφίβολο αν άλλοι λαοί έχουν τόσο πολύ συνδεδεμένη την πίστη με τους εθνικούς τους αγώνες. Η Ελλάδα, όμως, έχει τό προνόμιο να εορτάζει, μαζί με την

Ἐκκλησία τὴν Ὁρθόδοξη, καὶ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ νά, μέ τό πού ξημερώνει ἡ 25ῃ Μαρτίου, ἀκούγεται ἡ θεσπέσια φωνή τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ στήν Ναζαρέτ, πρὸς τὴν παρθένον Μαριάμ: «Χαῖρε, Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ ἡ εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξί» (Λουκᾶ α' 28). «Καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃ υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν ... καὶ υἱὸς Ὑψίστου κληθήσεται ... ὅτι οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ Θεῷ πᾶν ῥῆμα» (Λουκᾶ α' 31.32.37).

Αἰῶνες πολλοὶ εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα, πού, μέσα στὸν Παράδεισο, ὁ Θεὸς εἶχε δώσει τὴν ὑπόσχεση, ὅτι ἓνας ἀπόγονος ἐνάρετης γυναίκας θὰ συνέτριβε τὴν δύναμη τοῦ σατανᾶ (βλ. Γεν. γ' 15). Οἱ ἄνθρωποι ἔπесαν στήν εἰδωλολατρία, ἔγιναν δοῦλοι στὰ πάθη τὰ σαρκικά καὶ ἡ γῆ γέμιζε συνεχῶς ἀπὸ δολοφονικά αἵματα. Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι δέν ἔπαυσαν νὰ ἐλπίζουν καὶ νὰ περιμένουν Ἐκεῖνον πού θὰ τοὺς ἐλευθέρωνε ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ ἀνθρωποκτόνου σατανᾶ. Κι' αὐτὴ ἡ προσδοκία ἔγινε πραγματικότητα ἀπὸ τὴν στιγμή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παναγίας μας, ἡ ὁποία «πάντα συνετήρει τὰ ῥήματα ταῦτα συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς» (Λουκᾶ β' 19).

-Β-

Ἀλλὰ ἡ 25ῃ Μαρτίου 1821 ὑπῆρξε καὶ ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ὁ «ἄγγελος» τῶν Παλαιῶν Πατρῶν, ὁ Μητροπολίτης Γερμανός, ὕψωνε στό Μοναστήρι τῆς Ἀγίας Λαύρας τὸ Λάβαρο τῆς Ἐπαναστάσεως. Καὶ βροντοφωνάζοντας «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος» ξεσήκωνε τοὺς σκλάβους Ἑλλήνες νὰ ἀποτινάξουν τὴν τουρκικὴ τυραννία. Ὅλα τὰ «μπαϊράκια» μέ τὰ ὁποῖα εἶχαν ἔλθει οἱ διάφορες ὁμάδες τῶν κλεφταρματωλῶν στό ἱστορικό Μοναστήρι, χαμήλωσαν καί, θάλεγε κανεῖς, ἔσβησαν. Κι' ἔμεινε ὄρθιο μόνο τὸ Λάβαρο πού κρατοῦσε ὑψωμένο ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, γιὰ νὰ συμβολίζῃ τὴν ὁμοψυχία τῶν ραγιάδων καὶ τὴν ἀπόφασή τους ν' ἀγωνισθοῦν ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς Παναγίας, γιὰ ν' ἀποτινάξουν τὸν φοβερό καὶ ἀπάνθρωπο τουρκικὸ ζυγό.

-Γ-

Πρῶτος, πρῶτος, ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης δηλώνει: «Ἐγώ, ἡ φαμίλια μου, τὰ ἄρματα μου, ὅτι ἔχω εἶναι γιὰ τὴν Ἑλλάδα». Καὶ ἡ Μπουμπουλίνα: «Θά νικήσωμεν, ἢ θὰ παύσωμεν μέν ζῶντες, ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν τὴν παρήγορον ἰδέαν, ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ δέν ἀφήσαμεν ὀπισθεν ἡμῶν δούλους τοὺς Ἑλληνας». Ὁ Κωνσταντῖνος Κανάρης θὰ προσθέσῃ: «Ὁ κίνδυνος μᾶς διεγείρει. Τό ντουφεκίδι καὶ ἡ μάχη μοιάζουν μέ μουσική». Ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης θὰ πῇ μέ βαθεῖα πίστη: «Ἐλπίζω ἐντός ὀλίγου, μέ τὴν βοήθειαν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τῶν θεοπειθῶν τῆς πατρίδος

εὐχῶν, νά σᾶς χαροποιήσω». Ὁ γενναῖος Μακρυγιάννης: «Μπορεῖ νά εἴμαστε λίγοι καί ἀδύναμοι, μά ἔχουμε μαζί μας τόν Παντοδύναμο Θεό καί θά νικήσουμε». Καί πάλι ὁ Γέρος τοῦ Μωρηᾶ: «Οἱ Ἕλληνες εἶναι τρελλοί, ἀλλά ἔχουν Θεόν γνωστικόν». Τέλος ὁ ἐθνοῖερομάρτυρας Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος ὁ Ε΄, λίγο πρὶν ἀπὸ τόν ἀπαγχονισμό του θά τονίσῃ μέ ἀπαράμιλλο θάρρος: «Ὁ θάνατός μου ἴσως ἐπιφέρει μεγαλυτέραν ὠφέλειαν παρά ἡ ζωή μου ... Οἱ Ἕλληνες, οἱ ἄνδρες τῆς μάχης, θά μάχωνται μετὰ μεγαλυτέρας μανίας, ὅπερ συχνάκις δωρεῖται τήν νίκην, εἰς τοῦτο εἶμαι πεπεισμένος ... Ὑπάγω ὅπου μέ καλεῖ ... ὁ μέγας κληρὸς τοῦ ἔθνους καί ὁ πατήρ ὁ οὐράνιος, ὁ μάρτυς τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων».

-Δ-

Ἔτσι ξεκίνησε ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1821. Μέ πίστη στὸν Θεό καί μέ ὁμοψυχία. Ὁ Κολοκοτρώνης θά πῇ: «Εἰς τὸν πρῶτον χρόνον τῆς Ἐπαναστάσεως εἴχαμε μεγάλη ὁμόνοια καί ὅλοι ἐτρέχαμε σύμφωνοι ... Ἀλλά δέν ἐβάσταξεν ... Ἦρχισεν ἡ διχόνοια, καί ἐχάθη ἡ πρώτη προθυμία καί ἐνότητα ... Ὅταν προστάζουν πολλοί ... εἰς τούς στερνοὺς ἐπτά χρόνους δέν κατορθώσαμε μεγάλα πράγματα ...»

Καί σήμερα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, πού κίνδυνοι περιβάλλουν τό ἔθνος, μᾶς χρειάζεται ἡ πίστη καί ἡ ὁμοψυχία (τοῦλάχιστον τοῦ πρώτου ἔτους) τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821. Αὐτά τά δύο σᾶς εὐχομαι ὁλόψυχα. Χρόνια πολλά, ἅγια, ἀγωνιστικά, εὐλογημένα.

Διάπυρος πρὸς Χριστόν εὐχέτης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσης ΑΝΔΡΕΑΣ